

Два дни нарѣдъ дружината не турила залагъ хлѣбъ въ устата си: провизитѣ се свършили още на 3-и май; рѣшено било да се изпече кебапъ отъ конско мѣсо: —

„Тая мисль дойде най-напрѣдъ въ главата на нѣмица Албрехта. Самъ той влѣзи мѣжду кониете и избра най-добриятъ и младиятъ, извади му сѣдлото, смъкна му юздите и нѣколко души са обѣсиха на вратѣтъ му. Сиромашкото животно, което преди малко кжршеше съ устата си буюки клончета, намѣсто храна, рухна на земята и испашка болѣзнено . . . Херръ Албрехтъ му удриза главата съ своята сабля, като произнесе и едно сакраменто. Дордѣто са удире и очисти, тоя послѣдниятъ го распра, и извади: дробѣтъ, сжрдцето и бжбреците, които мѣтна на жаравата да са пекжтъ. Когато кебапѣтъ бѣше вече готовъ, далматиницѣтъ Шутичъ го нажса на малки парченца и раздаде на гладната дружина за мезе. Героинята ни Йонка, дълго време джржа въ ржката си своятъ пай, слагаше го на земята, чуяше ржцѣ и оплакваше своята горчива сждба, но като видѣ, че множество очи са острѣмиха на нейниятъ кжсъ, т. е., че имаше любители да го грабнатъ отъ ржцѣте ѝ, тя стисна черните си очички и глжтна парчето отъ конскиятъ дробъ, като рахатъ-локумъ, а послѣ заплака жално-жално, като че, да бѣ глжтнала отрова. Нещастната, тя се тржшна на чувалѣтъ, който сжджржаше нейната покжщнина и тамъ остана дж заранѣта.

Послѣ малко ножовите на гладните хжшове са забиваха въ конското мѣсо, кокалите на което плющяха, като че са чуиятъ сухи стжчки, и сичките огниове са покриха отъ конски ребра и бутове. Като са сжмна на заранѣта, само оглождани кокали и четири конски крака са тжркаляха изъ урвата, мѣжду които джржаше цжрво мѣсто и озжбената глава. Сичкото друго мѣсо бѣ испоѣдено. Огъ цѣлата дружина, само отецъ Киррилъ се оджржа да не яде отъ киселото конско мѣсо, не че той не бѣше гладенъ като другите, но като духовно лице не искаше да са омжрем съ забраненото мѣсо.

— За васъ нѣма нищо, да ви е простено, каза той и изчете нѣкаква си молитвица.“ (стр. 206—207)

Потерата отъ Етрополски *читаци* надхитрила гладнитѣ бунтовници: съ звѣнци и съ присторено блѣнение на ерета подмамвали хората на четата (стр. 210—215). *Бѣлопитовъ*, втория секретаръ на *Бенковски*, билъ подмаменъ и убитъ отъ потерата. *Бѣлопитовъ* носилъ на сивото си конц архивата и коресонденцията на Па-